

Arrest

nr. X van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 12 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidige vijfde asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige vijfde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar derde en vierde asielaanvragen heeft uiteengezet. Zij volhardt dat dat zij sinds haar vierde levensjaar in Iran heeft gewoond en verklaart daarnaast dat zij zich bekeerd heeft tot het protestantisme.

In het kader van verzoeksters derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kon gehecht worden aan haar bewering als zou zij en haar echtgenoot tot vlak voor hun vertrek naar Europa in Iran hadden verbleven, zonder enige band met Kabul te hebben. Ook aan het door hen ingeroepen grondconflict in de provincie Ghazni kon geen geloof gehecht worden. De overige motieven (hun verblijf in een kerk, het gebrek aan onderwijsmogelijkheden in Afghanistan en de vrouwenrechtensituatie) werden door hen reeds in het kader van hun tweede asielaanvraag aangehaald en waren dus geen nieuwe elementen die de kans groter maakten dat ze een beschermingsstatus toegekend zou krijgen. Het CGVS oordeelde voorts opnieuw dat verzoekster zich met haar gezin in de stad Kabul kan vestigen, wat voor haar een redelijk en veilig vestigingsalternatief is.

Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. 152 646 van 16 september 2015.

Haar vierde asielaanvraag werd niet in overweging genomen. Verzoekster tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen

elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoot in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Zo verzoekster opmerkt dat zij onder de behandeling is bij een psychiater en hekelt dat haar de voordeel van de twijfel niet werd toegekend, gaat zij voorbij aan wat de Raad met betrekking tot haar psychische problemen in het kader van haar derde asielaanvraag heeft geoordeeld: "Uit het neergelegde psychologisch attest (rechtsplegingsdossier, stuk 12) valt verder geenszins af te leiden dat verzoekster last heeft van geheugenproblemen of dat zij niet in staat zou zijn tot het afleggen van coherente verklaringen. Derhalve is een psycholoog, meer nog dan een arts, voor zijn diagnose afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat ook in casu de in het attest gedane vaststellingen (grotendeels) gebaseerd zijn op verzoeksters verklaringen, die echter ongeloofwaardig worden bevonden." Verzoekster brengt in het kader van haar huidige asielaanvraag geen attesten bij die voorgaande beoordeling in een ander daglicht stelt.

Wat betreft verzoekster beweerde bekering tot het protestantisme wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: "Zo verklaarde u vooreerst dat u reeds in het kader van uw vorige asielaanvraag melding had gemaakt van uw bekering tot het protestantisme. Nergens in het administratief dossier van uw vierde asielaanvraag is hier echter iets over terug te vinden, noch in uw eigen verklaringen noch in de door u voorgelegde documenten. Hoewel u stelt dat u daadwerkelijk bekeerd bent blijkt u niet gedoopt te zijn. U haalde dit immers niet aan en legt ook geen documenten voor waaruit dit zou kunnen blijken. Nochtans is de doop binnen het christendom het sacrament van de christelijke initiatie. Uit de door u voorgelegde attesten blijkt ook niet dat er al afspraken zouden gemaakt zijn over een toekomstig doopsel. Hieruit blijkt dat u nog geen concrete plannen heeft om definitief door het leven te gaan als christen. Daarnaast dient er op gewezen te worden dat uw echtgenoot nog steeds moslim is. Het is echter weinig aannemelijk dat een Afghaanse man die moslim is, de bekering tot het christendom van zijn echtgenote zonder al te veel tegenkanting zou aanvaarden en zelfs niet zou vragen naar welke kerk ze gaat en wat ze daar doet (verklaring meervoudige aanvraag echtgenoot, vraag 16)."

De loutere verwijzing naar een online naslagwerk aangaande herschepping en waarin vermeld wordt dat iedere bekering uniek is, vermag niet aan te tonen dat verzoekster daadwerkelijk bekeerd is. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft verzoekster niet aannemelijk dat haar kerkbezoek ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. Verzoeksters argumenten hieromtrent kunnen dit opportunisme niet verklaren of vergoelijken.

Waar verzoekster stelt bij een eventuele terugkeer gemarginaliseerd te zullen worden door haar landgenoten, wijst de Raad er op dat verzoekster haar vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoekster blijft hier echter in gebreke nu zij louter verwijst naar het rapport "Treatment van Returnees". Nergens uit haar verklaringen is echter gebleken of en wat verzoekster dient te vrezen en dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat zij er lange tijd niet heeft gewoond. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekster geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van haar langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd en geviseerd zal worden. Verzoekster toont op geen enkele manier aan dat haar langdurige afwezigheid in Afghanistan voor haar risico's inhoudt en dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en 's Raads arrest nr. 152 646 van 16 september 2015 dat verzoekster over een veilig en redelijk hervestingsalternatief beschikt in Kabul om de onveilige situatie in haar regio van herkomst te vermijden. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de in het kader van haar derde asielaanvraag gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreffende deze hervestiging.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 juni 2016, legt verzoekende partij haar doopcertificaat neer. Zij stelt dat er getwijfeld wordt aan haar bekering, doch benadrukt dat haar bekering wel degelijk oprecht is. Zij vervolgt dat haar echtgenoot het adres van de kerk in Antwerpen niet kende, wat geen reden is om haar oprechte bekering niet in aanmerking te nemen, temeer hij wel wist waar de kerk was, maar niet kon meedelen wat het precieze adres was. Zij wijst er op dat zij een zelfstandige vrouw is die voor haar rechten opkomt en dat haar echtgenoot geen bezwaar had tegen haar bekering. Verzoekende partij verwijt de commissaris-generaal dossiers met een gelijkaardige problematiek anders te behandelen. Verzoekende partij wijst nog naar een rapport van het “ecoi” en stelt dat het rapport op haar van toepassing is nu zij als Afghaanse zeer lang in Iran en België heeft gewoond en bij terugkeer naar haar land van herkomst zal terecht komen in een isolement, zodat terugkeer voor haar en haar gezin onmogelijk is. Verzoekende partij vraagt dan ook de beslissing te vernietigen. Op de vraag hoe het gesteld is met haar dochters, stelt verzoekende partij dat zij niet bekeerd zijn en dat het later aan hen is om te beslissen welke religie zij willen volgen.

5.1. In de mate verzoekende partij stelt dat haar bekering oprecht is, en dat zij een zelfstandige vrouw is die voor haar rechten opkomt, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoekende partij een aantal pertinente motieven in de bestreden beslissing niet ontkracht of weerlegt.

Zo weerlegt verzoekende partij niet het motief in de bestreden beslissing dat zij in de loop van haar eerste vier asielprocedures herhaaldelijk haar verklaringen heeft aangepast en dat zij en haar echtgenoot er helemaal niet voor terugdeinzen om valse asielmotieven en valse documenten te gebruiken en zaken in te studeren om toch maar een verblijfstatus te verkrijgen via de asielprocedure.

Als nieuwe elementen wordt in de beschikking het volgende vastgesteld: *“Ter ondersteuning van haar vijfde asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten neer: een brief van de ‘Persian Speaking Church’ in Amsterdam waarin onder andere wordt aangegeven dat verzoekster trouw en enthousiast bijbellessen volgt die georganiseerd worden in Antwerpen, vier foto’s waarop zij te zien is in een kerk, een aantal foldertjes van de ‘Antwerp International Protestant Church’, een meldingsfiche waarin verzoekster ten aanzien van de politie van Wezembeek-Oppem verklaart dat zij na haar bekering gebeld werd door een man die te kennen gaf dat hij met haar naar bed wilde gezien zij christen was geworden, een kopie van haar Iraanse vluchtelingenkaart op naam van T.H. die zij reeds voorlegde in het kader van haar derde asielaanvraag, en een schrijven van haar raadsman waarin haar nieuwe asielmotieven worden opgesomd.”*

Wat verzoekende partij haar bekering betreft en de beoordeling hiervan dient voorts opgemerkt te worden dat in de bestreden beslissing dienaangaande het volgende wordt gesteld: *“Zo verklaarde u vooreerst dat u reeds in het kader van uw vorige asielaanvraag melding had gemaakt van uw bekering tot het protestantisme. Nergens in het administratief dossier van uw vierde asielaanvraag is hier echter iets over terug te vinden, noch in uw eigen verklaringen noch in de door u voorgelegde documenten. Hoewel u stelt dat u daadwerkelijk bekeerd bent blijkt u niet gedoopt te zijn. U haalde dit immers niet aan en legt ook geen documenten voor waaruit dit zou kunnen blijken. Nochtans is de doop binnen het christendom het sacrament van de christelijke initiatie. Uit de door u voorgelegde attesten blijkt ook niet dat er al afspraken zouden gemaakt zijn over een toekomstig doopsel. Hieruit blijkt dat u nog geen concrete plannen heeft om definitief door het leven te gaan als christen. Daarnaast dient er op gewezen te worden dat uw echtgenoot nog steeds moslim is. Het is echter weinig aannemelijk dat een Afghaanse man die moslim is, de bekering tot het christendom van zijn echtgenote zonder al te veel tegenkanting zou aanvaarden en zelfs niet zou vragen naar welke kerk ze gaat en wat ze daar doet (verklaring meervoudige aanvraag echtgenoot, vraag 16). Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft verzoekster niet aannemelijk dat haar kerkbezoek ingegeven is door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. Het feit dat u enkele documenten heeft neergelegd ter staving van uw voorgehouden bekering kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Indien een asielzoeker geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. Bovendien komt de inhoud met het door u voorgelegde attest van de ‘Persian Speaking Church in Amsterdam’ niet overeen met uw verklaringen. Hierin wordt immers vermeld dat u aanvankelijk uitleg kreeg over de Bijbel van een getuige van Jehova, iets waar u helemaal geen melding van maakte. Dat u uw schoonbroer en schoonzus die enkele maanden geleden in België zouden zijn aangekomen zou overtuigd hebben om mee te gaan naar de kerk vermeldde u evenmin. Uit het feit dat u deelgenomen zou hebben aan een aantal Bijbellessen kan hoe dan ook niet afgeleid worden dat u oprecht bekeerd bent of hier zelfs maar de intentie toe hebt. De vier foto’s tonen enkel aan dat u in een kerk bent geweest. De foldertjes van de ‘Antwerp International Protestant Church’ hebben geen betrekking op u persoonlijk, om het even wie kan in België dergelijk drukwerk verkrijgen. Betreffende de melding die u maakte bij de politie dient er op gewezen te worden dat de inhoud ervan gebaseerd is op uw eigen verklaringen. Dat een voor u totaal onbekend Afghaanse man seksuele betrekkingen zou willen hebben met u is vrij opmerkelijk. Over de oprechtheid van uw bekering kan hieruit geenszins iets worden afgeleid.”*

5.2. In de beschikking werd reeds gesteld dat *“Verzoekster (...) in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij(brengt) die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.”*

Daarnaast wordt in de beschikking gesteld dat *“De loutere verwijzing naar een online naslagwerk aangaande herschepping en waarin vermeld wordt dat iedere bekering uniek is, (...) niet vermag aan te tonen dat verzoekster daadwerkelijk bekeerd is.”* Met de argumentatie ter terechtzitting dat verzoekende partij haar bekering oprecht is en zij zelfstandig is, en haar echtgenoot wel wist waar de kerk was maar het adres niet kende, weerlegt verzoekende partij de vaststellingen van de beschikking en de bestreden beslissing niet.

5.3. Waar verzoekende partij thans een doopcertificaat indient, wijst de Raad vooreerst op de vaststellingen in punt 5.1 en 5.2. Voorts dient te worden benadrukt dat, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Bijkomend stelt de Raad vast dat het doopcertificaat afgegeven werd door de "Evangelische Kerk Kuurne" (volgens het doopcertificaat Kuurne in West-Vlaanderen), terwijl verzoekende partij deelnam aan de "Farsi Bijbelstudie" in Antwerpen en elke zondag naar de "Antwerp International Protestants Church", zoals blijkt uit een attest van de Perzisch sprekende kerk van Amsterdam dat verzoekende partij neerlegde bij het indienen van haar vijfde asielaanvraag. Verzoekende partij haar verklaring ter terechtzitting dat zij zich heeft laten dopen in de "Evangelische Kerk Kuurne" omdat dit een Perzisch sprekende kerk is kan niet overtuigen. Immers, verzoekende partij volgde Bijbelstudies in Antwerpen in het Farsi en ging daar volgens het attest ook naar de kerk zodat haar verklaring waarom zij zich in West-Vlaanderen liet dopen geen steek houdt. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekende partij haar oprechte bekering niet aantoonde.

5.4. In de mate verzoekende partij de commissaris-generaal verwijt dossiers met een gelijkaardige problematiek anders te behandelen, wijst de Raad er op dat elk dossier individueel wordt beoordeeld met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, zoals *in casu* geschiedt.

5.5. Betreffende verzoekende partij haar betoog dat het rapport van het "ecoi" op haar van toepassing is nu zij als Afghaanse zeer lang in Iran en België heeft gewoond en bij een terugkeer naar haar land van herkomst terecht zal komen in een isolement, zodat een terugkeer voor haar en haar gezin onmogelijk is, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt gesteld: *"Waar verzoekster stelt bij een eventuele terugkeer gemarginaliseerd te zullen worden door haar landgenoten, wijst de Raad er op dat verzoekster haar vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoekster blijft hier echter in gebreke nu zij louter verwijst naar het rapport "Treatment van Returnees". Nergens uit haar verklaringen is echter gebleken of en wat verzoekster dient te vrezen en dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat zij er lange tijd niet heeft gewoond. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekster geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van haar langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd en gevisieerd zal worden. Verzoekster toont op geen enkele manier aan dat haar langdurige afwezigheid in Afghanistan voor haar risico's inhoudt en dat zij haar leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen."*

5.6. Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerkingen dat haar echtgenoot het adres van de kerk in Antwerpen niet kende, wat geen reden is om haar oprechte bekering niet in aanmerking te nemen, temeer hij wel wist waar de kerk was maar niet kon meedelen wat het precieze adres was en dat zij een zelfstandige vrouw is die voor haar rechten opkomt en dat haar echtgenoot geen bezwaar had tegen haar bekering, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 29 juni 2016 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontcrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS